

Tp HCM , ngày 20/11/2021

From: Phương Thảo

To: Phương Thảo

Chào cậu!! Cậu có thấy buồn cười không khi đây là một lá thư mà tớ lại gửi cho chính mình, và “cậu” chính là tương lai của tớ sau một năm nữa.

😊 . Hôm nay quả là một ngày đặc biệt với tớ, dự một ngày Lễ đặc biệt trong một “thời điểm” đặc biệt nên tớ đã quyết định viết bức thư này gửi đến cho chính mình vào đúng ngày này năm sau, tớ sẽ mở ra đọc với hi vọng mọi mong ước và nguyện cầu của tớ thành sự thật.

Tớ là một giáo viên, và công việc của tớ đương nhiên là sự nghiệp “cầm phấn” rồi, ấy vậy mà từ khi đại dịch Covid xảy ra, cái công việc ấy chưa bao giờ lại thấy nó khó khăn đến vậy. 😞 . Thay vì tớ cầm phấn thì bây giờ tớ “cầm chuột”..., khoan.. mọi người đừng hiểu lầm, là chuột máy tính chứ không phải “Con chuột” thật nha. 😊; cũng cầm bút viết bảng nhưng lại là “bảng điện tử” chứ không phải bảng đen. Tớ biết, ở thời đại 4.0 này, việc dạy và học trực tuyến trên các nền tảng là hoạt động quá phổ biến và hiện đại, nhưng nó vẫn có mặt hạn chế, đặc biệt là sự tương tác, trao đổi trực tiếp giữa người học và người dạy, nên ít nhiều ảnh hưởng đến cảm xúc của tớ. Kể từ lúc dịch bệnh bùng phát ở Việt Nam đến giờ, cả tớ và các bạn đồng nghiệp đều đã quen với việc dạy Online bởi lẽ thành phố Hồ Chí Minh, nơi tớ đang sinh sống và làm việc luôn là điểm nóng của tâm dịch 😞. Thương các bạn học trò của tớ, mãi vẫn chưa được đến trường, để gặp bạn bè, trò chuyện, vui đùa, hay lâu lâu nghịch ngợm để thầy cô phải la rầy... Cái không khí thân thương ấy bây giờ nó khó khăn đến nhường nào. Tớ nhớ mãi cái ngày tớ sinh hoạt chủ nhiệm đầu năm học 2021-2022 trực tuyến. Các bạn ấy mới chuyển cấp từ lớp 9 lên lớp 10, còn ngỡ ngàng, bỡ ngỡ lắm, lạ cô, lạ bạn, ấy vậy mà lại chẳng thể gặp trực tiếp thầy cô , bạn bè để nhìn nhau cho đủ đầy, chỉ có thể nhìn nhau qua màn hình camera lúc mở lúc nhạt do đường truyền... Qua rất nhiều lần bật cam ở mỗi tiết dạy thì các bạn ấy mới nhớ rõ gương mặt tớ , rồi tớ cũng vậy, cố ghi nhớ hết gương mặt của các bạn qua cam, bởi vì chưa bao giờ gặp các bạn ấy ở ngoài mà 😊 . Cả cái tên lớp nó cũng LẠ cậu à, bình thường sẽ là 10A2, 10A3 bây giờ là 10 Trực tuyến 2; 10 Trực tuyến 3... Lớp tớ chủ nhiệm là 10Trt3 nhé. Ban đầu tớ nghe cứ không quen ấy, kiểu hơi lạ lẫm nhưng giờ thì nó lại là cái tên thân thương với tớ lắm.hihi. Ban đầu tớ hơi lo, các bạn ấy mới vào

trường, la lầm tất cả mọi thứ mà lại hoàn toàn tiếp xúc trực tuyến, không gặp trực tiếp thì sẽ khó khăn nhiều hơn so với các anh chị đã được học ở trường lâu năm. Nhưng thật may mắn là lớp tớ “bắt sóng cảm xúc” với nhau nhanh lắm nhé, chưa gì là đã làm quen và thân thiết với nhau cả rồi. Nhiều khi còn lên “nói xấu cô chủ nhiệm” với nhau cũng không chừng. haha. Vậy là ổn cả rồi, chỉ việc bắt tay vào học tập và rèn luyện thôi. Tớ luôn “cố gắng” để dạy học cho thật tốt nhưng quả thật có nhiều lúc tớ “mệt” thật cậu à. Khi mà có những hôm tớ dạy và nói liên tục suốt 7-8 tiết trong một ngày ấy, tớ thấy hơi “đuôi”, nhưng nhìn kết quả kiểm tra điểm cao của các bạn ấy thì lại có động lực để cố gắng nhiều hơn. Cậu thắc mắc vì sao tớ nói nhiều đúng không, cậu bảo tớ dạy Toán không phải dạy Văn, cho bài tập các bạn ấy làm là ok đúng không. No, no, sai nhé. Học online thì mức độ tương tác chắc chắn phải hạn chế hơn so với học trực tiếp rồi nên tớ phải giảng lặp lại nhiều lần hơn, chưa kể đường truyền tín hiệu mạng Internet lâu lâu bị kém thì các bạn ấy lại không nghe, tớ phải lặp lại... Tớ ngán ngấm nhất là cái lúc tớ gọi phát biểu bài nhưng các bạn ấy không nghe thấy gì, không phản hồi. Một không gian im ắng bao trùm.. nên những lúc đó tớ hay nói vui với lớp là “Tiếng tôi vang rùng núi, sao không ai trả lời.. 😊”. Lúc đó mà có một bạn bật mic trả lời là tớ mừng hết lớn . hihi. Rồi sau những buổi học, cũng có những lúc tớ nán lại với lớp, ngồi tỉ tê tâm sự cho nhau nghe như những người bạn, xem tuần học vừa qua như thế nào, các bạn có thấy vui không, có hiểu bài không, hay có khó khăn gì không.. thấy các bạn ấy vui vẻ lắm, tự tin hẳn lên. Tớ thích chương trình RapViet, tớ fans Binz, rồi tớ hỏi có ai thích giống cô không, vậy là các bạn ấy xôn xao bật mic : Con nè cô, con team cô nè.., con thích Karik nữa..” tớ cười quá trời.. dễ thương gì đâu hà...Đúng là, hạnh phúc đến từ những điều bình dị nhất <3.

Đây là những gì tớ muốn kể cho cậu nghe, tớ sẽ để những dòng tâm sự này ở đây, hẹn cậu đúng một năm nữa, vào ngày này năm sau, 20/11/2022, tớ sẽ mở ra đọc lại, với hi vọng lúc đó tớ đang vui vẻ tham dự “Ngày lễ kỷ niệm 20/11” tại trường tớ, đại dịch cũng đã đi xa, trả lại cho Việt Nam nói riêng và thế giới nói chung một cuộc sống yên bình và hạnh phúc.

P/s: không liên quan lắm nhưng hi vọng lúc đó tớ đã có người yêu và không còn Ê nữa. ahihi

Chào cậu, hẹn gặp lại

Người viết

Phương Thảo